

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 520

гр. София , 19.02.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на осемнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

като разглежда докладваното от Светлин Михайлов Въззивно частно гражданско дело № 20211000500106 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.248 от ГПК.

С определение № 201 от 21.01.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 106/21 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 3 състав съдът е потвърдил определение № 261 263 от 30.09.2020 г., постановено по гр.д. № 9 546/18 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, 13 състав, като законосъобразно и правилно и е оставил без уважение направеното искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, като неоснователно.

С молба вх.№ 1 490 от 02.02.2021 г. ответникът по частната жалба Т. U. W. TUW е поискал да бъде допълнено постановеното определение, в частта за разноските, като му се присъдят разноски за един адвокат в размер на 7 836 лв.

Ответниците по молбата А. Р. И. и Н. С. И. оспорват молбата. Твърдят, че представеният договор за правна защита и съдействие е противоречащ на добрите нрави и нарушаващ интересите на потребителите, тъй като са датирани много след извършените процесуални действия. Твърдят, че същият противоречи на чл.3 от ГПК, тъй като представлява недобросъвестно упражняване на права. Смята, че съдът следва служебно да се произнесе по действителността на договора. Оспорва размера на претендираното. Посочва практика по преюдициални запитвания на СЕС.

Съдът след като се съобрази с доводите изложени в молбата и обсъди представените писмени доказателства, съобразно правилата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с определение

№ 201 от 21.01.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 106/21 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 3 състав съдът е потвърдил определение № 261 263 от 30.09.2020 г., постановено по гр.д. № 9 546/18 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, 13 състав, като законосъобразно и правилно и е оставил без уважение направеното искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, като неоснователно.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че пред настоящата инстанция ответникът по частната жалба T. U. W. TUW е представил списък с разноските. Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че към отговора на частната жалба са представени два броя фактури, издадени от адвокатското дружество на 13.02.2019 г. и на 02.09.2019 г. за сумата от по 7 836 лв., както и два броя потвърждения за плащане на сумата от 5 436 лв., представляваща $\frac{1}{2}$ от възнаграждение за процесуално представителство по гр.д. № 8 610/18 г. на Софийски градски съд и за сумата от 7 836 лв., представляващ остатък от възнаграждение за процесуално представителство по гр.д. 9 546/18 г. на Софийски градски съд.

От правна страна:

Молбата е частично основателна.

В срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските, съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 от ГПК.

Видно от доказателствата по делото молителят е уведомен за постановеното определение на 26.01.2021 г., а подадената молба е от 02.02.2021 г., видно от отбелязванията за по входящия регистър на Софийски апелативен съд. Ето защо същата е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна по следните съображения:

Накърняване на добрите нрави, като основание за нищожност на един договор е налице, когато договорната свобода се използва от едната страна, за да възложи на другата несъразмерни тежести, като се възползва от по-неблагоприятното положение на другата страна (неравноправните клаузи в договорите с потребителите обаче противоречат на закона след изричното им уреждане в ЗЗП); когато се ограничава прекомерно личната свобода, свободното творчество, упражняването на професия или свободната стопанска инициатива, както и конкуренцията; когато се уговарят имуществени облаги за сключването на брак, даването на съгласие за осиновяване и др. В посочените примери се касае до сделки, които противоречат на добрите нрави, т.е. на норми от морален характер, които обаче получават правно действие при оценката на извършените в тяхно противоречие сделки. Като специални хипотези на такова противоречие с добрите нрави може да се счита. нищожността на договорите при условията на чл.40 – договаряне във вреда на представлявания, чл.7, пр.2 и 3 ЗВСОНИ. Неморални са и договорите върху неоткрито наследство – чл.26, ал.1, накрая, най-малкото защото не се знае и не е морално да се предполага, какво ще включва наследството и кой кого ще наследи. Неморално е също да се ограничава възможността,

както и да се задължава някой да се разпорежда с имуществото си в случай на смърт, но преживната делба е морална (чл. 77 – 79 ЗН). Не се накърняват добрите нрави обаче, когато се дава нещо, за да извърши другата страна нещо, което е и морално задължена, напр. договор да издръжка и гледане между съпрузи или между низходящи и възходящи. С оглед на така описаните предпоставки, даващи основание на съда да приеме, че един договор е нищожен поради противоречие със закона, настоящият съдебен състав намира, че представеният договор за правна защита и съдействие не е нищожен.

В постоянната си практика Върховния касационен съд последователно приема, че адвокатът може да се поеме задължения в по-голям обем от процесуалното представителство и тогава са приложими правилата на ЗЗД по договор за поръчка, а не ЗА, както и че по начало Закона за адвокатурата/ЗА/ предполага дължимото възнаграждение за положения от адвоката труд да бъде уговорено с договор - чл. 36, ал. 2, но това не е императивно изискване - договор може и да няма, без това да лишава адвоката от правото да получи възнаграждение - чл. 36, ал. 3 ЗА- то се определя от адвокатския съвет. В случая страните не са постигнали договореност за извършването на действия извън процесуалното представителство, поради което настоящият състав намира, че на ответника се дължат разходи за представителство по делото.

По силата на задължителните указания дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2009 г. от 19.12.2010 г. на ОСГТК на ВКС съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В съобразителната част на решението е прието, че за да бъде присъдено възнаграждението, страната трябва да е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител: в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане - в брой или по банков път, заплащането на възнаграждението се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представянето на доказателства за извършен банков превод. При плащане на адвокатското възнаграждение в брой е допустимо удостоверяването на плащането да бъде извършено и с разписка, издадена след сключване на договора, ако плащането е извършено след възникване на правоотношението по договора за процесуално представителство и правна помощ, или с касов бон, ако адвокатското дружество разполага с фискално устройство. Съгласно разпоредбата на чл. 113, ал. 1 ЗДДС фактурата служи за доказване на извършена доставка на услуга, респективно на стока, или за получаване на авансово плащане. Фактурата като първичен счетоводен документ, съобразно чл. 6, ал. 1 ЗСч е носител на информация за регистрирана стопанска операция, но не е доказателство за извършено плащане по стопанската операция. В хипотезата, когато фактурата е издадена при получаване на авансово плащане и в нея е отразено, че авансовото плащане е извършено, същата може да се приеме в исковото производство като доказателство за плащане. С оглед на това настоящия съдебен състав намира, че на ответника се дължи възнаграждение за представителство по частната жалба.

По отношение на размера на същото възнаграждение и предвид направеното възражение за прекомерност от страна на частните жалбодатели, съдът намира, че същото е основателно. Съгласно чл.7, ал.1, т.7 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в производството по частни жалби се дължи 1/3 от минималния размер за една инстанция, според предмета на делото и интереса на страната, но не по-малко от предвиденото в чл.11 от същата наредба. Съобразно тези правила съдът намира, че на ответника се дължи сумата от 5 177 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 248 от ГПК Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА определение № 201 от 21.01.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 106/21 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 3 състав, както следва:

ОСЪЖДА А. Р. И., ЕГН: ***** и Н. С. И., ЕГН: ***** **да заплатят** на Т. U. W. TUW, KRS 0000033284, NIP 5261033426, REGON 012114579, ul.K.Raabego 13, 02-793, Warszawa сумата от 5 177 /пет хиляди сто седемдесет и седем/ лв., на основание чл.78 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едноседмичен срок от уведомяването, с частна жалба пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____